

Ko je Vera po nekolikem času nato prinesla zanj na plitvici »izjemnega« peciva, je zardel naznotraj in nazunaj prav resnično.

Ona ga je pogledala v oči bliže, kot je bila navada, in se okroglo nasmejala.

Njene oči so bile kakor zvezde: trepalnice so rasle kakor iz skupnega nevidnega središča venkaj proti nevidnemu obodu in žarek zenice je bil miren, mrtev, cvetličji.

»Ali mi res nimate ničesar povedati?«

Miško je pomislil: to ni umestno, ono je zlagano; vsakdanjosti ne mara kvasiti, tuje perje bi spoznala, načitana, kakršna je.

»Vi ste boječi. Ali Vam je kdo že kdaj rekel hudo besedo?«

Pa koliko in kakšnih, si je mislil Miško. A tebi jih ne povem. Ne zaslužiš jih, tudi ne, če bi slišala, da jih je meni kdo rekel.

»Prav nič Vam nimam povedati,« je priznal naposled v gorkem tonu, tako da je Vera lahko pristavila:

»Nekaj pa vendar. Kajpak, ne danes. Ali jutri, ali pojutrišnjem. Saj še pridete, kajne?«

Miško je z vsem srcem pritrdil, da nima namena kadarkoli posetiti druge kavarne, ker pač že iz navade ... in nekega ... Kako bi vendar to izrazil ...?

Toda Vera je odnesla posodo (drugim ni stregla) in sedla zopet na svoje mesto.

Miško se je na cesti kesal, da ji ni priznal vsega ali vsaj nečesa, da bi se vsaj začelo v njej tisto gibanje, ki je v njem vzraslo že do viharja in ki mu je trebalo v skorajšnjem času skupnega krotjenja.

V tej obliki je razmerje ostalo dotlej, da je Vera nekega večera sedla k njemu za mizo in ga z vso resnostjo in prepričevalnostjo sedemnajstletnega dekleta uverila, da ji mora povedati, če ima kaj na srcu, ker se je bati, da postane skrivanje smešno.

Miško se je s težkim srcem odločil — ne, da ji pove od obličja do obličja, za to v kavarni ni

bilo prilike — temuč da ji napiše vso svojo težavo od začetka do konca.

Drugega dne ga je spremila skoz duri in Miško ji je z bobnečim srcem in tresočimi se koleno izročil pismo brez napisa in brez podpisa. Kdo zna, kdo dobi pisma takega dekleta v roke, in če ni ne napisa, ne podpisa, se takorekoč že še izmaže, je računal.

Ko je v nedeljo popoldne — tri dni za tem ga ni bilo v kavarno — sedel na svojem starem mestu, je Vera pletla nogavico in postregel mu je natakarkar.

A natakarkar je bil nadvse vljuden in je Miška vprašal, ali naj javi njegov prihod gospe kavarnarki.

Miško je zahvalil in čakal, kaj se bo zgodilo.

Neli je prišumela v novi svilni obleki iz gornjih prostorov, sedla s pritajenim smehom na njegovo desno in položila desnico s krasnim smragdnim prstanom njemu tik pred oči.

»Za pismo, ki ste mi ga včeraj izročili po Veri, se Vam iz srca zahvaljujem. Toda zakaj tako boječe? In po tretji osebi? Ali nisem zato tukaj, da me obožavajo ljudje? In Vi ste doktor, imate službo, prihodnost, denar! O, koliko jih je, ki so natakarkarju dolžni že od lani — in me hočejo za ženo. Toda vzlicitemu, dragi doktor ... saj priznate prostost srca, vidite ... in moje res ni več prosto.«

Usmiljeno se je nasmehnila, plast šminke se je zgubala v lahne, a natanko vidne gubice, in ko je vstala, se ga je doteknila z roko.

Miško se je ugriznil v srce. Srdito je pomeril Vero, ki pa se ni ozrla od nogavice, temuč pletla in štela zanke, pletla in štela zanke, dokler ni vstal in snel klobuka s stene.

Že je držal kljuko v roki, ko je planila k njemu, zazrla mu nekoliko plaho v oči in dahnila vanj: »Ubogi!«

Mišku so se orosile oči, a rekel ni nič.

Počakaj, si je dejal tiho, dve ali tri leta, dokler se temu dekliču ne odprejo oči, a takrat ti — nemara — zasijejo še lepše.

